

شب اول

۱۴۰۲ مرداد ۱۷

۱۴۴۵ محرم ۲۱

مردان

آغازنامه

«مارا به سخت جانی خود این کمان بود»

حیرت زده و انگشت به دهان خیره ام به زمان...

دو ده از محترم می گذرد و من باز حیرانم...

سرورم! چگونه هنوز روضه هایتان را می شنوم و زنده ام؟

مگر می شود راوی از مقتل بگوید و جانی در تن بماند....

تن؟ آه، مگر می شود روضه ای تن های بی سر را شنید و نفس

در گلو گیر نکند؟....

وای از گلو! وای از نفس های کم جان طلفی کبیر، آن دم که
تیری از سپاه سیاه دلان کم می کرد...

گویی با هر واژه ای که به لب می آورم، روضه ای مفصل این
قلب را ارباً ارباً می کند؛ اما آقای من! نکند من هم دل را
سیاه کرده ام که ندای هَلِ مِن ناصرت آن در گوش هایم فرو
نمی رود؟

می دانم! سرافکنده ام، گناهانم مرا زمین گیر کرده، پشیمانم؛
اما هنوز امید دارم.

مولاجان! ما دل در گروی شما بسته ایم چون می دانیم
همان امامی که حررا در لحظه ای، از لعن های این هزار و
سیصد و هشتاد سال، جدا کرد و به ردای مرح و سلام آراست،
دستان مرا هم خواهد گرفت؛ آخر او رحمت واسعه
خداست...

حال سرورم! باز هم دستمان را بگیرید تا این جان ناقابل و
این زندگی را در رکاب شما خرج کنیم.

در ابتدای این ده شب می خواهیم عهد بیندیم که در این
نامه پیام آور درس های مكتب عاشورا باشیم؛
لبیک یا حسین...

(در شناخت)

معامله با خدا در تمام ابعاد حیات اخروی و دنیوی انسان را در بر می‌گیرد و دارای آثاری است از جمله در بُعد شناختی انسان؛ که در محروم گذشته به آن پرداخته شد و در ادامه چکیده‌های از آن را بیان می‌کنیم. دنیا محل فروش است و همه انسان‌ها در این دنیا متعاقی را به فروش می‌رسانند. اهمیت ماجرا در این است که چه متعاقی را با چه کسی و با چه قیمتی معامله می‌کنند؛ خدا یا شیطان.

در معامله با خداوند با سه نوع نگاه مواجه هستیم؛ در نگاه اول خداوند بر اساس شوق ورود به بهشت عبادت می‌شود که این عبادت تاجران است. در نگاه دوم عبادت از باب خوف از خدا انجام می‌شود که این عبادت بردهگان است. در نگاه سوم و برتر، عبادت از باب شکرگزاری و سپاس از خداوند است که این عبادت احرار و آزادگان است. آنان در ازای معامله با خدا، رضای الهی را از آن خود می‌کنند. معامله با خداوند در شناخت، گرایش و رفتار ما اثر می‌گذارد. اثر شناختی همان یقین است؛ یعنی یقین بر نوع نگاه ما به خدا، دیگران، طبیعت و نظام عالم تاثیر می‌گذارد.

یقین در کلام امام رضا(ع) یعنی توکل بر خدا، تسلیم در برابر خدا، راضی بودن به قضای الهی و تفویض امور به خدا. امام رضا(ع) می‌فرمایند: «ایمان یک درجه از اسلام بالاتر، تقوایک درجه از ایمان بالاتر و یقین یک درجه از تقوای بالاتر است. در میان بندگان کسانی که به مرتبه‌ی یقین می‌رسند اندکند.»

یقین دارای سه مرتبه است؛ علم الیقین، اولین و پایه‌ترین مرتبه، عبارت است از یقینی که از علم حاصل می‌شود و آگاهی در ذهن نسبت به شی یا پدیده‌ای است. مرتبه دوم، آن سطحی است که از مشاهده عینی برای انسان حاصل می‌شود. در سومین مرتبه حق الیقین، وحدت عالم و معلوم اتفاق می‌افتد. شرط پذیرش قلبی و عقلی آیات، یقین است. اگر یقین نباشد فرد مدام به آیات و دستورات اسلام ایراد وارد می‌کند. در باب اهمیت یقین امام صادق(ع) می‌فرمایند: «عمل دائمی کم همراه یقین بهتر از عمل زیاد بدون یقین است.» اثر شناختی یقین، در طول مسیر، قرارگیری در صراط مستقیم و مشمول نصرت الهی شدن؛ و در انتهای مسیر، کسب حسن عاقبت است.

نسبت انسان‌ها با صراط مستقیم چیست؟

در آیه شش سوره حمد می‌خوانیم ما را به راه راست هدایت کن، راه آن‌هایی که به آن‌ها نعمت دادی؛ پس صراط مستقیم با اعطای نعمت رابطه مستقیمی دارد. صراط گاهی در آیات مشخصاً به خدا، دین الهی، معاد و پیامبر(ص) اطلاق شده است که مصدق تام آن محبت اهل بیت(ع) است. خداوند در طی صراط مستقیم، به ما نصرت عطا می‌کند که دو نوع ایجابی و سلبی دارد. نصرت ایجابی، یاری از جانب خدا و نصرت سلبی، ایجاد مانع از طرف خدا برای عدم تسلط شیطان بر ماست. شرط کسب یاری خدا، در قرآن اولاً ایمان به خدا و عمل به اقتضائات ایمان، ثانیاً انجام تکالیف الهی و یاری خدا و بندگان اوست.

نصرت دو نوع عام و خاص دارد؛ نصرت عام، همه را در برمی‌گیرد مثل گسترش دین و نصرت خاص معطوف به فرد یا گروهی خاص است مانند غلبه حضرت موسی بر فرعون. راه مبارزه با شیطان چیست؟ ایمان داشتن، شناخت پیچیدگی وسوسه‌های شیطان، نگهبانی از خود، توکل به خدا، استعاذه و مبارزه با شیطان با هر وسیله‌ای. آیا حسن عاقبت به قدری مهم است که یقین مقدمه آن باشد؟

بر اساس آیه 8 سوره آل عمران، اگر تمام عمر در مسیر خیر باشیم تضمینی وجود ندارد که عاقبتمان نیز ختم به خیر شود. **عامل اصلی گرفتاری ما در کشاکش عاقبت بخیری چیست؟** حب و وابستگی به دنیا راس هر خطاب بدی است. برای کسب یقین، سخنی از پیامبر اکرم(ص) بیان شده است: «هر کس به آن‌چه می‌داند عمل کند، خدا آن‌چه را که نمی‌داند به او می‌آموزد.»

و الحمد لله رب العالمين.